

IF
LOVE
SOROZAT

Ha sosem
megy le a
nap

ANA HUANG

PASSION
VALOGATÁS

*Öt évvel ezelőtt összetörte a szívét.
Most mindent megtesz, hogy visszaszerezze.*

Amikor Farrah besétált egy üzleti ebédre, nem számított rá, hogy ki fog ott várni rá egy visszautasíthatatlan ajánlattal: Blake Ryan. Az első szerelme, az első szívfájdalma, és most szabadúszó belsőépítészként az első ügyfele.

Öt év telt el, de Farrah soha nem fogja elfelejteni vagy megbocsájtani, milyen durván ért véget a kapcsolatuk. Akármilyen szép szavakat is suttog Blake, Farrah már soha nem fog hinni neki. A teste vágyhat Blake testére, de a szívét soha többé nem adja neki.

Többé nem. Soha.

PéNZ. Jó külső. Egy virágzó sportbárbirodalom. A felszínen Blake-nek mindene megvan, de a lelkét kísérti, ami öt évvel korábban történt – egyszerre vannak rémálmai egy tragikus veszteségről, és édes álmái arról a lányról, akit egyszer elárult, de akire igazán vágyik.

Jelnek tekinti, amikor a sors újra egymás útjába sodorja őket: itt az ideje, hogy visszaszerezze élete szerelmét.

Nem számít, mit kell megtennie érte.

Ana Huang

Amazon bestsellerszerző. Ifjúsági és kortárs romantikus könyveket ír, hősei határozott, kemény férfiak, a hősnők erősek, és történeteiben mindig jó adag lendület, szorongás és ámulat van. Könyveit több mint két tucat nyelvre fordították le, és olyan kiadványokban szerepeltek, mint a Financial Times, a Cosmopolitan és a Glamour UK.

Saját bevallása szerint az utazás igazi szerelmese, a gyönyörű úti célokat pedig beépíti a történeteibe, és ha teheti, nem mond nemet egy jó chai lattéra.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.anahuang.com

www.facebook.hu/PassionValogatás

www.facebook.hu/DreamKönyvek

„Imádtam Farah és Blake történetének érzelmekkel teli folytatását. A véletlen újra összehozza őket, de Blake-en és Farrah-n múlik, hogy harcolnak-e a régi szerelmükért, és képesek lesznek-e ismét bízni egymásban. Tudtam, hogy érzelmi hullámvasút lesz, és a sok csavarnak köszönhetően így is lett! Imádtam ezt a duológiát!” **Goodreads**

„Nagyon szép és kielégítő befejezése ez az előző könyvnek. Ana Huang itt is hozza szokásos zseniális stílusát. A két főszereplő hiteles és magával ragadó. A kettejük közötti perzselő szenvedélyről ne is beszéljük! Nagyon élveztem!”

Amazon

„Az újratalálkozás története ez, és hogy hogyan lehet megtanulni újra bízni a másikban, ami nem könnyű. De jó volt látni, ahogy Farrah és Blake együtt fejlődtek, míg a kettejük között szikrázó érzelmek mit sem változtak. A barátaikat is imádtam, alig várom, hogy róluk is többet olvashassak!”

StoryGraph

„Farrah és Blake újbóli találkozása annyira kaotikus, mint az várható két volt szerelmes esetében, de a kémiajuk még mindig elképesztő. A második esély-románcuk gyönyörűen bontakozik ki a könyv lapjain. Nagyon élveztem a történetüket. Nevettem és sírtam, és érzelmek viharába kerültem, de minden pillanata öröm volt.”

One Book More

**PASSION
VALOGATÁS**

ANA HUANG

*Ha sosem
megy le a
nap*

— részlet —

ELSŐ FEJEZET

Ez volt az a pillanat, amire három évet várt.

A huszonöt éves Farrah Lin végigsimította a szoknyáját, ahogy a főnöke irodája felé sétált. Izzadt a hónalja. Hála az égnek aznap nem fekete blúzt vett fel. Már csak az hiányzott volna, hogy amikor hivatalosan előléptetik, izzadságfoltok látszódnak rajta.

– Szép blúz – jegyezte meg Matt, aki Farrah mellett haladt. Úgy nézett ki, mintha a *Gentleman's Quarterly* divatmagazinból lépett volna ki: Helmut Lang zakó, Diesel farmer, jóképű arcán önelégült vigyor.

Farrah feszes mosolyt villantott.

– Köszönöm.

Farrah és Matt munkatársak voltak Kelly Burke tervezőirodájában. Farrah-val ellentétben Matt nem szenvedte végig a kezdő munkaerők gyötrelmes éveit, egyenesen középvezető lett, hála a keresztanyjának, magának Kelly Burke-nek.

Farrah egyáltalán nem bánta volna, ha Matt keményen dolgozik. Tehetséges tervező, de úgy kezeli a munkáját, mintha csak valami hobbi lenne, amivel akkor foglalkozik, ha már minden más untatja. Persze vagyonkezelői alapja akkora jövedelmet biztosított neki, hogy a munkája talán *tényleg* csak hobbi volt.

Csak egy példa: a KBI-nél volt egy szabály, ami szerint az ebédidő szigorúan csak egy óra, Matt azonban ebédidőben rendszeresen két vagy több órára is eltűnt, mert ő Kelly legjobb barátjának fia, a főnök szeme fénye; a szabályok ilyen égbekiáltó figyelmen kívül hagyása azonban nagyon dühítette Farrah-t.

De a felnőtté válás része az is, hogy az ember tudja, mikor kell inkább meg se szólalni. Ezért Farrah befogta a száját.

A főnök irodájának ajtajához értek. Farrah bekopogott, és lélegzet-visszafojtva figyelt; egyrészt azért, mert nagyon izgult, másrészt azért, mert igyekezett nem belélegezni Matt parfümjének átható illatát. Olyan szaga volt, mint egy Abercrombie & Fitch üzletnek, csak felturbósítva.

– Tessék!

A vastag tölgyfa ajtó tompította Jane Sanchez hívó szavát.

Farrah kinyitotta az ajtót, beléptek, Jane pedig az íróasztallal szemben álló két rézkeretes elefántcsont bőrszék felé intett.

– Foglaljatok helyet!

Kelly jobbkezeként Jane rendet és fegyelmet tartott. Ő felügyelte az összes projekt részleteit, betartatta a határidőket, ő felelt az ügyfélkapcsolatokért, és irányította a cég tizenkét alkalmazottját. Minden pénteken fánkot

hozott az irodába, megünnepelték az adott heti győzelmet. Nagyszerű vezető volt.

Ennek ellenére Farrah egyre jobban izzadt. Semmi sem roncsolta jobban az idegeit, mint egy péntek délutáni találkozó az egyik felettesével.

– Először is szeretném megköszönni mindkettőtöknek, hogy olyan keményen dolgoztatok a Zinterhofer projekten. Nehéz menet volt, és mindannyiunknak bőven kellett túlóráznunk, hogy időben befejezzük. De örömmel mondhatom, hogy a Z Hotels *el van ragadtatva* az eredménytől – jelentette be Jane sugárzó arccal.

Farrah és Matt vizonozták a mosolyt. Az elmúlt tíz hónapban megállás nélkül dolgoztak a Z Hotels zászlóshajója, a Central Parkra néző szálloda belsőépítészeti tervein. Landon Zinterhofer, a Z luxusszálloda-birodalom örököse tavaly vette át a márka közép-atlanti régiójának portfólióját. Első megrendelése: modernizálni kell a New York-i előőrs-szállodát úgy, hogy az elit régi gárdája helyett a gazdag fiatal utazók számára legyen vonzó.

A KBI ritkán rendelt két munkatársat egy projekthez – ha nem Kelly volt a fő tervező –, de a Z Hotels volt a legnagyobb ügyfelük.

– Ez nagyszerű! – mondta Farrah. Bőre valósággal bizsergett a büszkeségtől. Bár nem ő vezette a projektet, rengeteg időt, fáradságot és kreatív energiát tett bele. Egy teljes szálloda újratervezése volt a feladat; 253 szoba és tucatnyi közös tér. Ez a tíz hónap nem volt leányálom.

Még jó, hogy Farrah a kihívásoknak élt. Ezen kívül a Z Hotels fantasztikusan néz ki az önéletrajzában, és a projekt egyenes út ahhoz, hogy vezető munkatársi pozícióba kerülhessen a KBI-nél, öt évvel a szokásos menetrend előtt.

Illetve majdnem egyenes út.

– Mindannyian tudjuk azonban, miért vagyunk itt – mondta Jane, és tekintete a piros keretes szemüveg mögött komolyra fordult. – Tavaly említettem, hogy ha kiemelkedő teljesítményt nyújtotok a Z Hotels projektben, egyikőtöket vezető munkatárssá léptetjük elő. Bár a vezető munkatársak általában legalább nyolcéves tapasztalattal rendelkeznek, Kelly és én egyetértettünk abban, hogy mindketten elég tehetségesek vagytok ahhoz, hogy elvállaljátok a megnövekedett felelősséget, és sokkal inkább léptetnénk elő vezetőnek házon belülről munkatársat, mint hogy kívülről vegyünk fel valakit. A Z Hotels volt a ti próbátok.

Farrah ellenállt a készítésnek, hogy megmarkolja a nyakláncát. Inkább addig szorította a szék karfáját, amíg elfehéredtek az ujjpercei. Mellette Matt a székébe süppedt, szinte csöpögött belőle az önbizalom.

– Mindketten kiváló munkát végeztetek, és lenyűgöztek minket szorgalmatokkal, kreativitásotokkal és elkötelezettségetekkel. Bárcsak mindkettőtöket elő tudnánk léptetni! Mi azonban egy kis cég vagyunk, és erre jelenleg nincsenek meg a lehetőségeink.

Mondd már ki végre! Farrah értékelte a dicséretet, de úgy érezte, menten elájul, ha Jane nem tér rá hamarosan a lényegre.

– És ha már itt tartunk, szeretnék gratulálni...

Ó, istenem, hát ez az! Farrah végre megkapja, amiért olyan keményen dolgozott az elmúlt években. Ő lesz...

– Matt. Te vagy a Kelly Burke Interiors legújabb vezető tervező munkatársa. Gratulálok.

Jane megigazította a szemüvegét, nem tűnt túl lelkesnek.

Vezető munkatárs olyan fiatalon... Hány éves is?

Vér helyett jeges víz keringett Farrah ereiben. Biztosan rosszul hallotta.

Az nem lehet, hogy Matt – aki a beszállítóik nevét sem tudta rendesen megjegyezni, és aki arról panaszkodott, hogy a tervrajzok olvasásától „fejfájást kap” – főnökké lép elő. Ő, és nem Farrah.

Az kibaszottul nem lehet!

– Hű, nagyon köszönöm – vigyorgott Matt. Egyáltalán nem úgy tűnt, mintha meglepte volna ez a hír. – Ez igazi megtiszteltetés.

– Kelly döntése volt – mosolyodott el feszesen Jane. – Matt, megtennéd, hogy egy kicsit magunkra hagysz minket Farrah-val? Négyszemközt kell beszélnem vele.

– Persze, persze – mondta Matt, és kifelé menet megveregette Farrah vállát. – Több szerencsét legközelebb – biztatta leereszkedő hangon.

Farrah két érzés között vacillált; hányingere volt, és legszívesebben képen vágta volna a főnök kedvencét.

Nem, te nem vagy erőszakos. Vegyél mély levegőt. Be egy, két, há... Ki egy... aúúúú!

Jane aggódón nézett Farrah-ra.

– Hogy vagy?

Mit gondolsz, hogy vagyok? Farrah inkább elharapta maró válaszát, és inkább mosolyt erőltetett magára.

– Jól vagyok. És örülök Matt sikerének.

– Farrah – sóhajtott fel a főnöke –, te is tudod, én is tudom, hogy rendkívül tehetséges vagy. Ezért léptettünk elő téged középvezetővé nem sokkal azután, hogy belép-

tél a céghez. Rendkívüli munkát végeztél a Z Hotels projekten. *Igazán* rendkívüli munkát. – Megrázta a fejét.

– Kérlek, ne vedd ezt a munkádra vonatkozóan negatív visszajelzésnek. Egyáltalán nem az, a KBI csapatának megbecsült tagja vagy. Értékes munkatárs.

– De nem elég értékes ahhoz, hogy én kapjam meg ezt az előléptetést.

Jane tétovázott.

– A végső döntést nem én hoztam meg.

– Tudom. Kelly döntött így. – Farrah a főnöke szemébe nézett. – Mondd meg az igazat, kérlek. Szerepet játszott a döntésében az a tény, hogy Matt valójában Kelly keresztfia?

Jane nem válaszolt, de pillantása mindent elárult.

Csalódás cikázott végig Farrah testén. Kamaszkora óta bálványozta Kellyt, és madarat lehetett volna fogatni vele, amikor kiderült, hogy a KBI-nél lehet gyakornok, mivel egyetemista korában megnyerte a belsőépítészeti szövetség, a NIDA pályázatát. Persze Kelly mint ember zárkózottabb, versengőbb és igényesebb volt, mint várta – nem az ideális mentor, de Kelly egyben Amerika legjobb belsőépítészeinek egyike. Az csak *természetes*, ha igényes.

Farrah azonban úgy gondolta, hogy Kelly értékeli a tehetséget és a kemény munkát.

Meritokrácia. Az egy dolog, hogy Mattet léptette elő. Nincs abban semmi, törvényesen megteheti. Azonban az furcsa volt Kellytől, hogy Mattet olyan emberrel szemben léptette elő, aki az elmúlt három évben mindent beleadott a munkájába.

Mattet egyáltalán nem érdekelte a Z Hotels projekt. Csak lehetőséget látott benne arra, hogy smúzoljon a szál-

loda örökösével, és újabb sort írhasson az önéletrajzához anélkül, hogy elvégezné a kemény munkát. Farrah szinte minden este későig dolgozott a projekten, hogy összeálljanak a dolgok. Ő töltött hosszú órákat telefonálással; hívogatta az alvállalkozókat, rendezte az ügyeket, tisztázta a félreértéseket. Ő volt az, aki gondoskodott arról, hogy a lehető legrövidebb idő alatt a legjobb eredményt ériék el akkor is, ha Kelly aratja le a babérokat.

Farrah nem gondolta, hogy jogosult lenne az előléptetésre, de a fenébe is, *megérdemli*.

– Két év múlva lesz még egy feljutási lehetőség – mondta Jane. – Légy türelmes. El fog jönni a te időd is. Megígérem.

Lehet, hogy ez igaz volt, de Farrah tudta, hogy soha nem fog nyerni egy olyan játékban, ahol a nepotizmus uralkodik. Ennek ellenére nem volt kockázatvállaló természet, ezért hirtelen felindulásból olyasmit mondott, ami őt is és a vele szemben ülő nőt is eléggé meglepte.

– Felmondok.

MÁSODIK FEJEZET

– Nagyon klassz ez a hely – vette szemügyre Blake Ryan a matt keményfa padlót, a magas mennyezetet és az ablakok falát, amelyen át pazar kilátás nyílt a Hudson folyóra és a városra. – Köszönöm, hogy összehoztad.

– Szívesen, bármikor. Örülök, hogy a városba költöztél – felelte legrégebbi és legjobb barátja, Landon Zinterhofer, és megpaskolta Blake hátát. – Ráadásul nem én fizettem.

Blake felnevetett. Új, két hálószobás vízparti lakása West Village-ben méregdrága volt, de megérte. Túl sokáig repkedett a világban, soha nem maradt pár hónapnál tovább egy városban. Eleinte nagyon élvezte, de most már stabilitásra vágyott, és arra, hogy végre letelepedjen. Erre nincs jobb hely, mint kedvenc városa: New York.

– Milyen lett a szálloda? – kérdezte.

Landon foggal-körömmel harcolt az anyjával azért, hogy újítsák fel a cég leghíresebb hoteljét New Yorkban, és végül sikerült is meggyőzni, vagy inkább lefárasztani annyira, hogy beleegyezzen, és az utóbbi egy évet azzal töltötte, hogy úgy rohangált, mint valami őrült. A projektjei miatt, és mert Blake is állandóan úton volt, egy év után most először találkoztak személyesen.

– Igazán nagyszerű lett – felelte Landon, és végigsimított fekete haján. – Fantasztikus sajtót kapott, az új belső terek csodálatosak. Sokkal jobb, mint képzeltem. Beajánlhatlak hozzájuk. A tervezőiroda kiváló munkát végzett.

– A bár tervei is készen vannak – emlékeztette barátját Blake. Nemcsak lakást venni és nomád életmódjának véget vetni jött New Yorkba: a Legends eljön Manhattanbe is.

Mivel Blake eredeti Legends sportbárja négy évvel korábban nagyon beindult Austinban, terjeszkedni kezdett, és a márka rendkívül gyorsan ismert nemzetközi láncná fejlődött. Legends bárók nyíltak Londontól L. A.-ig sokfelé, és felkapott helyek lettek. Olyan napokon is telt ház volt, amikor nem is játszottak meccseket, mert a Legends remek kocsmakvizeket rendezett, voltak tematikus és sportnapok, és celeb vendégpultosok. Az NFL, az NBA és az MLB játékosainál igazi rítus lett, hogy egy-egy estét a helyi Legends pultja mögött töltsenek el. Blake tavaly kivásárolta Landon eredeti részesedését a cégből.

Egyenrangú partnerek voltak; a Zinterhofer név és vendéglátóipari kapcsolataik nagy szerepet játszottak abban, hogy a Legends olyan gyorsan felemelkedett, és Landon adta a cégnek az indulótőkét, baráti segítségként. Azonban minél jobban bevette magát Landon az anyja

üzletébe, annál kevesebb ideje maradt a Legends sportbárokra, ezért az, hogy már nem üzleti partnerek, mindketőjüknek előnyös volt.

Igen, a Legends birodalom élt és virult, de Blake elképzelése a New York-i bárról az volt, hogy az nem olyan lesz, mint a többi. Másnak kell lennie. Klasszisabbnak. Alig várta, hogy idén októberben megnyithasson, és bemutatassa a világnak.

T mínusz hat hónap.

Blake most már elég sikeres volt ahhoz, hogy olyan csapata legyen, amely foglalkozik a részletekkel és a rutinmunkával, amit a korai szakaszban ő vett a vállára, de szeretett jelen lenni, és felügyelni a dolgokat az ünnepélyes megnyitó előtt.

A New York-i a Legends történetének legnagyobb megnyitója lesz, és feltétlenül ott akart lenni minden egyes lépésnél.

– Nem a bárról beszélek – mondta Landon, azzal, mintha a saját lakásában lenne, kinyitotta a hűtőszekrényt, és adott Blake-nek egy sört. Ő hozta össze Blake-et az eladóval, egy híres divattervezővel, aki Dél-Franciaországba költözött, miután belefáradt a városi életbe, így Blake nem is igazán reklamálhatott. – Erről a lakásról beszélek.

– Mi a baj a lakással?

– Semmi. A lakás nagyszerű. A dekoráció szar.

Blake homlokát ráncolva bontotta fel a sörét.

– Egy pillanat. Egy hete vettem ezt a helyet.

Landon kétkedően felvonta szemöldökét.

– Szóval azt tervezed, hogy az egészet egyedül rendezed be?

Blake arca grimaszba rándult. Bár nagyra értékelte a szép otthont, sem vágya, sem türelme, sem ideje nem volt valami bonyolult belsőépítészeti projektre. Ráadásul nincs is *szüksége* másra, mint kanapéra, dohányzóasztalra és tévére a nappaliban. Igaz?

– Haver, hadd hozzalak össze azokkal a belsőépítésszekkel, akik a szálloda berendezését tervezték nekünk. Lakásokat is vállalnak. Volt egy nő, aki különösen jó, és sokkal kedvesebb, mint a másik kettő.

Fájdalom nyilallt Blake mellkasába a „belsőépítész” szó hallatán. Szomorú, hogy fél évtized után a legkisebb utalás is még mindig rá emlékezteti.

Blake azon tűnődött, vajon hogy van Farrah. Nem voltak barátok a közösségi médiában, fiókjaikat privátra állították, de időnként sikerült némi információt szerezni róla Sammytól. Legutóbbi hírei szerint Farrah New Yorkban él.

Gyomra idétlenül összerándult, amikor rájött, hogy huszonöt kilométeres átmérőjű körön belül élnek. Nem kereste a kapcsolatot Farrah-val, miután véget vetett a kapcsolatának Cleóval. Részben azért, mert az első néhány évben eléggé maga alatt volt, és részben azért, mert úgy gondolta, nem érdemel megbocsátást és együttérzést.

De most, hogy ugyanabban a városban laknak...

Blake szája kiszáradt. Ezt nem kéne. Ezt nem lenne szabad. Nem akar öt év után csak úgy rárontani, és felborítani Farrah életét, de nagyon hiányzott neki. Önzőség, de szeretne volna újra látni, találkozni vele. Talán most, hogy annyi év eltelt, Farrah már nem utálja annyira.

– Blake? – szólt Landon. – Akarsz belsőépítész?

– Jól van, jól van, legyen! – Blake annyira ideges volt, ahogy eszébe jutott Farrah meleg csokoládébarna szeme és aranszínű bőre, hogy nem volt idegzete Landonnal vitatkozni. – Megbízok egy kibaszott belsőépítészt.

Megjegyzés magának: üzeni Sammynek, elkérni Farrah telefonszámát.

– Remek – vigyorgott Landon. – Összehozok egy találkozót. Seperc alatt otthont csinálnak ebből a helyből.

Otthon.

Blake olyan régen érezte otthon magát, hogy már el is felejtette, milyen érzés. Nem járt eleget Austinban ahhoz, hogy ez számítson.

Miután megitták a sört, kimentek az erkélyre, újabb italokkal a kezükben figyelték a naplementét. A távolban New York City büszke sziluettje magasodott előttük; száz és száz épület barna és szürke színei lágyultak meg a naplemente ragyogásában, az ablaküvegeken hunyorogva tükröződő napfény mintha a remény sok ezer apró lámpása lett volna; az Empire State Building ikonikus tornya olyan arroganciával törte át az eget, ami New Yorkban szinte természetes.

Blake áhítattal bámulta a látványt; szíve megint összeszorult. Manhattan felhőkarcolóinak erdeje, a pulzáló energia és a csillogó fények egy másik, messzi városra emlékeztették, amelyet régen szeretett.

Akkor még csak fiú volt; bizonytalan, aki rettegett attól, hogy mit hoz a jövő.

Most egy több millió dolláros cég tulajdonosa. Álma valósággá vált, és ez többnyire elég volt. Amikor éppen új üzletet nyitott, vagy valamelyik bárjában üdvözölte a vendégeket, vagy ötletekkel kellett előállni, hogy a Legends

nagyobb és jobb legyen, mint amilyen volt, hajtotta az adrenalin, és úgy érezte, övé a világ.

Néha azonban, amikor éjjel visszatért lélektelen szállodai szobájába, vagy olyan nő mellett ébredt fel, akit soha többé nem fog látni, összerándult a gyomra, és minden érzés elszállt belőle; üres héjnak érezte magát.

Mégis, bármi jobb volt, mint visszatérni Austinba.

Csikorgó gumiabroncsok. Horpadt fémlemezek. Vér. Nagyon sok vér.

A sötétség ismerős hulláma terjedt Blake mellkasában, fojtogató érzés. Fogcsikorgatva kényszerítette a sötétséget vissza a dobozba, ahol biztonságban tarthatta démonait, távol a kíváncsi tekintetektől – a sajátját is beleértve.

Ott leselkedtek a démonok – áskálódtak, cselet szóttek, hegyes, mérgezett körmeikkel kaparták a dobozt. Előbb vagy utóbb kiszabadulnak, és Blake csak reménykedhet, hogy amikor ez megtörténik, egyedül lesz. Nem kellene senkit magával húznia abba a mélységbe.

– Hosszú utat tettünk meg – mondta Landon, és fel-emelte a sörét. – Texasból New Yorkba. Micsoda menet volt!

– Ez igaz. – Blake félretolta viharos gondolatait, és mosolyt csalt az arcára. – De még nincs vége.

– Egyáltalán nincs vége.

Koccintottak.

Blake mélyebbre rúgta a démonok szelencéjét. Egy napon majd kiszabadulnak. De nem ma.

Ma abba akarta hagyni a múlton való rágódást. Életének az a fejezete véget ért.

Itt az ideje, hogy elkezdődjön az új.

HARMADIK FEJEZET

Farrah egy hét alatt nyolevvan önéletrajzot küldött szét.

A válaszok száma? Nulla.

Természetesen korai volt választ várni. A New York-i munkaerőpiac brutális; hetekbe vagy hónapokba telhet, mire reagálnak.

Ez a rút igazság, és ezt nem szerette volna megosztani az anyukájával, ezért Farrah a szokásos heti telefonbeszélgetésüket olyan büntudattal fejezte be, hogy összerándult a gyomra.

Ez így volt a legjobb.

Cheryl Lau nagyon odavan a stabilitásért, és kiborulna, ha megtudná, hogy a lánya felmondott egy biztos munkahelyen úgy, hogy a bizonytalanba lép ki.

– Tessék! – Szobatársa és legjobb barátnője, Olivia Tang egy nagy pohár tejes teát tolt át a pulton. – Ettől mindjárt jobban érzed majd magadat.

– Köszönöm – motyogta Farrah.

A nagyon cukros italt kortyolgatta, és próbált nem gondolni arra, milyen nagy, milyen borzalmas hibát követett el. Olyan erővel töltötte el, hogy ott helyben, hirtelen felindulásból felmondott, és olyan jó érzés volt látni, hallani, hogy Jane marasztalni próbálja. Jane odáig ment, hogy felhívta Kellyt, aki a munka ünnepéig, szeptember első hétvégéjéig visszavonult Hamptonsba. Kelly hozta a formáját: nagyon dühös volt, és nyilvánvalóvá tette, hogy szerinte Farrah önző, hálátlan alak, aki a KBI nélkül most valami nagyon alacsony bérleti díjú stúdióban másolgatná a tervrajzokat.

Magától értetődően ő nem ösztönözte Farrah-t maradásra.

Farrah-nak azonban most már komoly kétségei voltak, hogy helyesen döntött-e. Tény, hogy van néhány hónapnyi bérletidíj-tartaléka, de New York a világ egyik legdrágább városa. Még akkor is, ha minden nem alapvető kiadást beszüntet, a megélhetési költségek lecsípnek a bérleti díjra félretett megtakarításaiból is, most könnyen előfordulhat, hogy csak egy vagy két hónapra elegendő pénze marad.

– Még csak egy hét telt el, és annyira tehetséges vagy! Nagyon hamar fogsz új állást találni – mondta Olivia. Sugárzott belőle a magabiztosság. – Ne stresszelj!

– Igazad van.

Farrah önéletrajza villogott rá a laptop képernyőjéről.

Kilencven százalékos tanulmányi átlag a California Coast Egyetemen. A NIDA verseny győztese. Három év csúcsmínőségű szakmai gyakorlat. Három év növekvő munkaköri feladatok a Kelly Burke Interiors cégnél, ahol

számos nagy horderejű vendéglátóipari projekten dolgozott, beleértve a Z Hotelst is.

Munkavállalóként igazi főnyeremény. Bárcsak tudna szerezni valakit, aki fogadni akarna rá.

– Igazad van – ismételte. – Ez butaság. Csak türelmesnek kell lennem.

– Pontosan. És most, mivel rengeteg szabadidőd van, mi lenne, ha randiznál egyet Kennel? – mondta Olivia szempilláját rezegtetve.

Farrah felnyögött. Olivia hónapok óta nyaggatta, hogy randizzon a munkatársával.

– Tudod, hogy utálok a vakrandikat.

– Tudom. De azt is tudom, hogy nem szexeltél... Mióta is? – tette fel a kérdést Olivia, mutatoujjával az állát ütögetve.

Farrah komor pillantással nézett rá. Egy éve nem szexelt, és ezt mindketten tudták. Nem arról volt szó, hogy nem *akarta*. Egyszerűen csak annyira lefoglalta a munka, és New Yorkban randizni olyan rohadt nehéz volt... Hosszú idő telt el azóta, hogy talált egy srácot, aki elég vonzó és viszonylag normális volt ahhoz, hogy le akarjon feküdni vele.

Ha őszinte akart lenni, az utolsó srác, akihez igazán vonzódott...

Nem! Ebbe ne menj bele!

Farrah lenyelte a torkát szorongató gombócot, és nyaklancát ujja körül csavargatta; igyekezte elnyomni gondolataiban a kék szempár, a szőke haj képét. Nem sajdult meg annyira a szíve, amennyire szokott, de a fájdalom nem múlt el; krónikus emlékeztető a fiúra, akit nem volt képes elfelejteni.

Talán éppen ezért van az, hogy Farrah elvárásai olyan magas szinten maradtak. Megtapasztalta, milyen az, ha két ember között működik a kémia, és ahhoz képest minden csak halvány utánzatnak tűnt.

– Ó, megvan! *Már egy éve* – csettintett ujjaival Olivia.
– Tizenkét hónapja semmi akció, és nem, az elemmel működő barátod nem számít. Ha nem szünteted meg ezt az elvonási állapotot hamarosan, az elvesztett orgazmusok miatt előbb-utóbb millió darabra robbansz, és ez nem jó dolog. Nemrégén volt nagytakarítás.

– Minden héten nagytakarítást csinálsz.

Pontosan beosztották egymás között a háztartási feladatokat; Olivia takarított és kezelte a számlákat (két legnagyobb öröme az életben: a fertőtlenítőszag és a nullás egyenlegű számlák), Farrah pedig a háztartáshoz szükséges eszközök és élelmiszerek beszerzéséről gondoskodott.

– Pontosan.

Farrah felsóhajtott.

– Rendben. Beszélj le helyettem.

Biztos volt abban, hogy ezt még meg fogja bírni, de ha Olivia valamit a fejébe vesz, az olyan, mint amikor a pit-bull csontra harap.

Egyébként pedig ideje a saját kezébe venni a kezdeményezést. Mert soha nem tapasztalhatja meg a kirobbanó kémiát, ha nem is keresi, igaz?

– Hurrá! – Olivia a szemébe dobta az üres teáspoharat, és izgatottan tapsolt. – Alig várom. Igazán ideje, hogy a puncid kapjon egy kis kényeztetést.

Farrah félrenyelte a teát. Egy teljes percig köhögött, krákogott, alig kapott levegőt.

– Hagyd békén a puncimat!

– Édesem, egy teljes évig mindenki békén hagyta a puncdat. Mellesleg ez a te hibád.

– Ezennel ki vagy rúgva a legjobb barátnői pozícióból.

– Kirúgás visszautasítva – mondta Olivia vidáman. – Engem soha életemben sehonnán nem rúgtak ki, és a mai nap éppen nem megfelelő arra, hogy ez a trend felboruljon.

Ezt érdelem azért, mert a legjobb barátnőm a lakótársam.

Farrah és Olivia az egyetem után költöztek New Yorkba, és ebben a chelsea-i lakásban laktak azóta is. Nevetségesen drága, ahhoz képest, hogy milyen kicsi, de a lokáció verhetetlen volt. Ráadásul volt egy jellemzője, amiért szinte minden New York-i ölni tudna: beépített mosó- és szárítógép.

Olivia, aki egy évvel volt idősebb Farrah-nál, tíz hónapig lakott itt egy rockercsajjal, akit utált, de aztán a nevezett csak elmenekült Brooklynba, Farrah pedig beköltözött.

Sanghajban is közeli barátok voltak, de itt az elmúlt néhány év során megbonthatatlan barátság alakult ki közöttük. Farrah egyetemi barátainak többsége Kaliforniában maradt, és bár tartotta velük a kapcsolatot, már nem voltak olyan közeli barátok. Olivióval tűzbe tennék egymásért a kezüket.

Bizonyos helyzetekben azonban nem szívesen közelít a tűzhöz. Ez a helyzet is éppen ilyen volt.

Ekkor megszólalt Farrah telefonja, ezzel félbeszakítva ábrándozó gondolatait arról, hogy hideg fejjel megfojtja a szobatársát, annak ellenére, hogy Olivia minden szava igaz volt (éppen ezért volt annyira idegesítő).

Nem ismerte fel a számot. Valószínűleg valami telemarketinges, de még egy hideghívás is jobb, mint magányos hüvelyéről értekezni.

– Halló!

– Halló! Farrah?

A szemöldöke zavarában összehúzódott.

– Igen. Kivel beszélek?

A mély bariton kissé ismerősen hangzott.

– Landon Zinterhofer vagyok.

A választól Farrah kis híján megint köhögőrohamot kapott.

– Ki az? – kérdezte Olivia hangtalanul.

Farrah megrázta a fejét, gondolatban ezer lehetőséget játszott le gyors egymásutánban. Mi a csodát akar *Landon Zinterhofer*, hogy a privát számát hívja? Probléma volt a szállodával? De már befejezték a projektet, és Jane azt mondta, Zinterhofer nagyon elégedett az eredménnyel.

– Halló!

Farrah rájött, hogy még nem válaszolt neki.

– Igen. Úgy értem, nem. Úgy értem, üdv.

Oliviára pillantott, akinek az arckifejezése kíváncsiból szórakozottá változott, ahogy Farrah zavarát szemlélte.

– Hogyan szerezte meg a számomat?

Összerezent. A kérdés durvább volt, mint amilyennek szánta.

– Felhívtam a KBI-t, és azt mondták, már nem dolgozik ott. Kértem, hogy adják meg a privát számát – válaszolta Landon. Mintha némi bocsánatkérés lett volna a hangjában. – Tudom, hogy talán átléptem a határokat, és nagyon sajnálom, hogy péntek este ilyen későn hívom.

– Semmi gond. Én... elhatároztam, hogy a KBI-n kívül szeretnék más lehetőségeket is felfedezni. – Nem létező lehetőségeket. De ezt neki nem kell tudnia. – Valami gond van a szállodával?

– Nem. A szálloda egyszerűen nagyszerű. Ami azt illeti, annyira jó munkát végeztek, hogy most aziránt érdeklődöm, hajlandó lenne-e segíteni egy barátomnak. Nemrégiben költözött New Yorkba, és a lakása egy kicsit lehangoló. A srác akkor sem tudna egy lakást rendesen berendezni, ha az élete múlna rajta – nevetett Landon. – Akárhogy is, lakberendezőre van szüksége, és szerintem remek lenne, ha el tudná vállalni. Természetesen csak ha van rá ideje.

Farrah olyan erősen szorította a telefonját, hogy recsenést hallott. Landon minden szava tovább lökte lefelé a döbbenet, a hitetlenkedés és az izgalom spirális alagútján.

– Engem akar felkérni? Nem a KBI-t?

Mit művelsz? – üvöltött rá a tudata. *Ne szabotáld magadat!*

De egyszerűen fel sem foghatta, hogy az ország egyik legnagyobb szállodaláncának örököse őt akarja felkérni egy munkára. A KBI-nél rengeteg csodálatos tervező dolgozik, ő pedig egyáltalán nem magánlakásokra szakosodott.

– Tudom, hogy ez nem a szokványos eljárás – ismerte el Landon. – De mint mondtam, szerintem kiemelkedő munkát végzett a szállodai projektben, és a személyisége alkalmasabb erre a feladatra, mint a kollégáié.

Most már képes volt elhinni. Sem Kellyt, sem Mattet nem fenyegeti az a veszély, hogy elnyerik a Miss vagy Mr. Kellem díjat.

– Tudom, hogy gyorsan kell dönteni, de a barátom húsz százalékkal többet fizet a szokásos megbízási díjánál, és...

– Vállalom!

Farrah kiáltására Olivia felkapta a fejét. A kanapén ült legújabb szerzeményével, egy erotikus regénnyel.

Farrah krákogott.

– Úgy értem... azt hiszem, tudok rá időt szakítani.

– Nagyszerű. Lenne ideje hétfőn velünk ebédelni? Egy órákor, az Aviary étteremben. Bemutatom a barátomnak, és indulhat a projekt. Természetesen a ház vendége.

Az Aviary a Z Central Park jellegzetes étterme; az a szálloda, aminek újratervezésében Farrah segített. Egy átlagos ebéd ott több száz dollárba kerül.

– Igen. Jól hangzik.

Farrah letette a telefont, és megcsípte magát. *Aúúú.*

Szentséges ég! Ez tényleg nem álom volt. Landon Zinterhofer csak úgy felhívta, és belsőépítészeti munkát ajánlott neki... És húsz százalékkal többet fizet a szokásos megbízási díjánál.

Nem tudta, mennyi a szokásos megbízási díja, de majd kitalálja.

Farrah nem tervezte, hogy teljes munkaidőben szabadúszó lesz, de ez a tökéletes munka ahhoz, hogy belekóstoljon ebbe az életformába, amíg arra vár, hogy a nagy cégek visszahívják.

Nem fogok anyagilag tönkremenni, és nem leszek kénytelen hazaköltözni!

Farrah nem bírta tovább. Felsikoltott, örömtáncot járt, mire Olivia úgy nézett rá, mintha még egy feje és tucatnyi csápja nőtt volna.

– Ki volt az? Minden rendben?

– Igen – felelte Farrah fültől fülig vigyorral. Az örömtől alig kapott levegőt. – Minden a legnagyobb rendben.

Farrah a hétvégét azzal töltötte, hogy utána nézett a szabadúszó tervezési tanácsadói lét legfontosabb dolgainak, a szokványos óradíjaktól a ügyfélszerződés elkészítéséig mindennek. Összedobott egy portfóliót is, amit magával vihet az üzleti ebédre. Bár Landon szinte garantálta neki a megbízást, jó benyomást akart tenni a barátjára. Hiszen végső soron ez a bizonyos barát állja a költségeket.

Farrah besétált az Aviary étterembe. Nevéhez méltóan tényleg olyan volt, mint egy madárház. Természetes fény áradt be a kupolás üvegmennyezetten és a parkra néző üvegfalakon. Ez volt az egyik kedvenc helyisége a szállodában, ezen dolgozott a legtöbbet.

Magabiztosság töltötte el, ahogy végignézett a kecses szürke székeken, a gondosan tervezett asztalokon és a stratégiai megfontolással elhelyezett növényeken. Fekete palakőlapokon csörgedezett a belső vízesés, megnyugtató fehér zajt adott az étteremben folyó üzleti megbeszélésekhez, az előkelő társaság pletykaszemináriumaihoz. Az ablakokon keresztül látta a Central Parkot: hatalmas, hosszan elterülő zöld szőnyeg, tavak foltjai, napsütötte felhőkarcolók erdejében.

Ezt meg tudta csinálni. Szóval mit számít, ha soha nem vitt végig egy projektet az elejétől a végéig önállóan? Majd

kitalálja, hogyan kell. Tud tervezni, és ez az, ami a legfontosabb.

Farrah észrevette Landont. Egyedül ült egy asztalnál a sarokban.

Szélesen mosolygott, amikor megpillantotta.

– Farrah. Köszönöm, hogy eljött.

– Öröömre szolgál, Mr. Zinterhofer. – Kezet fogtak. Hullámos fekete haj, mélybarna szem, bronzbarna bőr, a magas, izmos testről nem is beszélve... Landon akár férfi modell is lehetne. Farrah ezt rögtön felismerte, de semmi vonzalmat nem érzett iránta. Lehet, hogy szervizbe kéne vinnie a libidóját. – Köszönöm, hogy rám gondolt.

– Kérlek. Szólíts csak Landonnak. Ha megengeded, szeretném, ha tegeződnénk. Te vagy az egyik legjobb belsőépítész, akivel volt szerencsém együtt dolgozni – mondta Landon, és kacsintott. – Ne mondd el Kellynek. Nem szeret második lenni.

Úgy gondolja, ő jobb, mint Kelly Burke?

Farrah szorosabban markolta portfólióját, mert attól tartott, ha ezzel nem sikerül fegyelmeznie magát, úgy fog sikoltozni, mint valami idióta.

Hála istennek, Landon gyakorlatias, menedzsertípusú fickó. Nem mikromenedzselt a projektjüket, nem ült a nyakukon a tervezés minden fázisában, de gondja volt arra, hogy megtanulja mindenki nevét, és meghallgassa az ötleteiket, tekintet nélkül arra, hogy milyen fiatalok.

Landon Zinterhofer, ezer áldás vagy egyben.

– A barátodat várjuk? – Farrah az ölébe simította a szalvétát. Remélte, hogy a barát ugyanilyen barátságos és könnyed modorú, mint Landon. A KBI-nél voltak rémálom ügyfelei is; előfordul, hogy még mindig feléb-

red éjszaka, hideg verejtékben ázik, és az álom mondata sikongva visszhangzik a fejében: „*Azt mondtam, tojáshéj-szín, nem ekrü!*”

– Már itt van. Csak kiment a mos... Ó, itt is van.

Landon bólintott valakire, aki Farrah mögött volt.

Farrah legprofesszionálisabb mosolyát öltötte magára, és megfordult, készen arra, hogy elkápráztassa új ügyfelet.

Az üdvözlő mosoly azonban nagyon gyorsan lehervad, amikor meglátta a feléjük sétáló káprázatosan szép, magas férfit.

Nem!

A döbbenet jéghideg csápjai hasítottak végig Farrah gerincén. Mintha a hőmérséklet hirtelen fagypontra esett volna. Csak képzelődik. Az nem lehet, hogy ő az. Ezt nem teheti vele, nem lehet ilyen kegyetlen a világegyetem.

De tagadhatatlan volt a tény. Azok a jégkék szemek... A metszett üveghez hasonló arcél. A mély gödröcskék, amelyek elhalványodtak, amint az ezt-nem-hiszem-el érzés átvette a mosoly helyét. Blake legalább olyan döbbenetnek tűnt, mint amilyennek Farrah érezte magát.

Farrah gyomra összerándult, és ez megerősítette azt, amit a tudata nem volt hajlandó tudomásul venni.

Ez ő.

Az első... és egyetlen... férfi, akit valaha szeretett.

Aki összetörte a szívét.

Akiről azt gondolta, soha többé nem látják egymást viszont.

Blake Ryan.